

Šk. rok 2020/21

Mega číslo

44 stran!

CH@OS TEEn@gerů

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

**Rozhovory
s psycho-
terapeutkou
a chovatelkou
psů**

**Jak vnímáme
život v „době
covidové“**

**Skutečné
příběhy
z našich
životů**

Časopis vychází s podporou statutárního města Ostravy

Obsah:

Editorial	3
Zprávy o škole	4
Život ve škole	5
Žáci	7
Rozhovory	9
Ze života	19
Za dveřmi školy	26
Život v „době covidové“	34
Naše úvahy	38
Poezie	43

Eva Pavlíková (8.B)

Editorial (úvodní slovo redakce)

Čaute všichni,

právě před sebou máte letošní velké,
44stránkové číslo našeho Chaosu
teenagerů.

Většina článků, které v něm najdete,
vznikla během distanční výuky, žáci je tedy
napsali doma. Patří jim za to dík, zvláště
když mnohé texty (např. rozhovory, ale i
jiné) snesou srovnání s profesionálními
časopisy či novinami.

Máme radost, že v posledním ročníku
soutěže školních časopisů jsme opět
dosáhli skvělého výsledku – 2. místo v kraji
a 8. v republice. Do soutěže se hlásíme
také letos - a to právě s tímto číslem – tak
snad opět uspějeme.

Příjemné čtení.

Redakce

CHAOS TEENAGERŮ

Adresa redakce:

Základní škola a mateřská škola
Ostrava-Bělský Les, B. Dvorského 1,
příspěvková organizace
Bohumíra Dvorského 1049/1 700
30 Ostrava-Bělský Les

Redakční e-mail:

redakcechaos@seznam.cz

Vedoucí učitel:

Mgr. Jan Goj

Obrázky vznikly pod vedením
vyučujících 1. st., Wordart a
obrázky s tematikou pandemie
učitelé 2. st.

Rubriky:

Top zprávy o škole: J. Goj

Život ve škole: M. Brázdová, B.
Malečková

Žáci: V. Tkaczková, B. Světlíková

Ze života: redakce

Za dveřmi školy: redakce

Literární příloha: M. Křížková, 9. B

Grafika: J. Goj, žáci PVP -
žurnalistika

Obr. titulní str.: Lenka Pham, 9. B

Fantastický úspěch! Naše žákyně zvítězila v krajském kole olympiády v Aj a postoupila na "republiku"

Saša Kalabzová z 9. B se postarala o jeden z největších úspěchů ve vědomostních soutěžích za celou historii naší školy. Po vítězství v okresním kole olympiády v anglickém jazyce triumfovala také v kole krajském a postupuje tak do celostátního finále. Gratulujeme, Sašo, a budeme držet palce, ať se Ti i ve finále tak skvěle daří!

Red.

1. místo v literární soutěži

Den země

Duben byl ve znamení Mezinárodního dne země. A jak jinak, připojila se také naše škola, a to do doprovodné akce projektu realizovaného Střediskem volného času Ostrava-Zábřeh. Tou byla literární soutěž, která se nesla v duchu tématu Ze života hmyzu.

Porotu ovšem nejvíce ze všech prací (a že jich za Ostravu nebylo málo) zaujala povídka Barbory Světlíkové (8. B) s názvem Vývoj motýla, která představovala poutavou pozorovací sondu do života motýla pohledem dvou kamarádek, jež se

vypravily do přírody. S touto povídkou se tak naše žačka umístila na 1. místě. **K.H.**

Nanuk pro výra velkého je opět tady

Naše škola již ve 22. ročníku pořádá sponzorskou akci Nanuk pro... Ta spočívá v přispívání menší peněžní částky na charitativní účely.

V letošním ročníku stejně jako v tom minulém Váš příspěvek putuje do Zoo Ostrava, konkrétně na výra velkého, který je zároveň symbolem školy.

Příspěvky budou evidovány a na konci akce bude vyhlášena vítězná třída i jednotlivci.

Red.

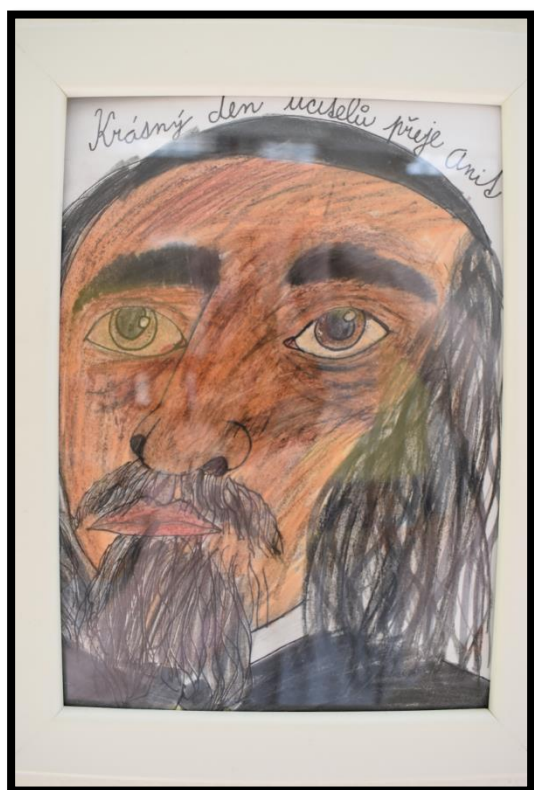
Kousek přírody uvnitř školy

Žáci I. stupně společně se svými učitelka v dubnových týdnech vyměnili lavice za pobyt ve školním atriu. Nepřišli si zde hrát, přišli si své nabyté poznatky z výuky vyzkoušet prakticky, když se rozhodli osadit bylinkami a kvetoucími rostlinami velkoobjemové dřevěné truhlíky, získané v rámci projektu. Truhlíky zde čekaly nejen na ukončení zimy, ale i na dětské ručičky. Za dodržení všech epidemiologických opatření děti dokázaly nasadit sazeničky.

D.D.

Snažím se, aby výuka žáky bavila

Rozhovor s novou paní učitelkou Janou Jeřábkovou

Proč jste se rozhodla pro změnu školy?

Protože jsem učila dlouhou dobu na střední škole a člověk má zkusit v životě všechno. Také mám celý život své jazykové kurzy pro dospělé. Mám ráda variabilitu své práce.

Proč jste se rozhodla právě pro tuto školu?

Pan ředitel hledal nové jazykáře do školy. Jazyky považuji za velmi důležité, ať už na práci nebo na cestování a je důležité začít s nimi v raném věku.

Jaké předměty vyučujete?

Angličtinu, němčinu, dějepis a jednou jsem učila tělocvik.

Jak se vám tady zatím líbí? Jsem příjemně překvapena,

jak velmi se mi tady líbí. Pro žáky jsou tady skvělé aktivity a příležitosti.

Na jaké škole jste studovala?

Ostravská univerzita, filozofická fakulta.

Co děláte ve svém volném čase?

Poměrně pravidelně sportuji, ať už se jedná o kolo, běh nebo brusle. Hodně také čtu.

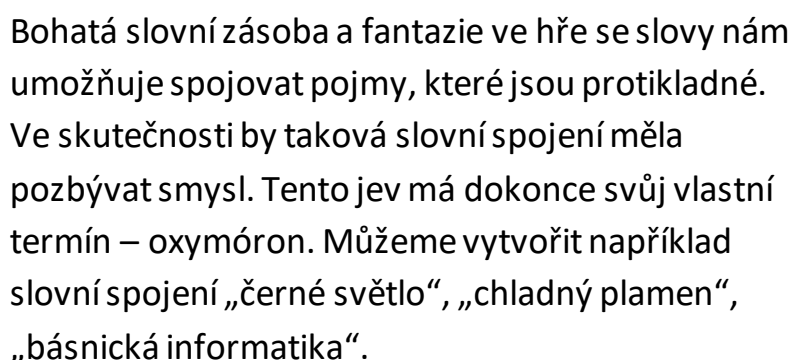
Jak moc je tato práce náročná?

Je to obohacující. Pořád se musí člověk snažit, aby to žáky a studenty bavilo.

No určitě, hlavně večer místo toho, aby se člověk díval na TV, tak máte co na práci, hledáte, vymýšlíte, studujete. Ale když vás to baví, tak vám to nevadí. Chci mít vždy vše v pořádku, ať všechno klapě, tak jak má a lidé jsou spokojení.

Jak se stal z „ajtáka“ básník

„Básnická informatika“ také? Samozřejmě. Copak lze tvořit poezii ve výuce informatiky? Žáci 6. C v tom neviděli žádný problém, když se v rámci předmětu informatika ve spolupráci s předmětem český jazyk s vervou pustili do tvorby básní – kaligramů -, aby nechali plně probudit svého

básnického ducha. Dali tak vzniknout krásným útvarům, kterými podtrhli obsah svých básní
tvořených technikou volné
asociace. A jako každá báseň také
ty jejich nesou příznačný název.

Zde i jinde v časopise si můžete prohlédnout několik kaligramů z dílny 6.C. Jak byste pojmenovali tyto básně vy?

Jak jsem málem přišel o život

Bylo mi 5-6 let a na chatě dělali balíky ze slámy. Traktor udělal jeden balík, druhý balík a pak přišel ten třetí. Balík se blbě otočil. Začal se kutálet na mě. V té chvíli mi to nedošlo, ale jak jsem si uvědomil, že to není v pohodě, tak jsem začal běžet směrem k brance na chatu.

Velká rána

Jak jsem doběhl k té brance, otevřel jsem, rychle běžel za ní a zavřel. A už jen rána! Zničil nám lavičku. Rodiče hned vyběhli a co že se stalo. Tak tam přijel ten traktorista a začal se omlouvat jak za to, že zničil tu lavičku, tak i mně, že mě málem zabil. Říkal, že doveze novou lavičku, je osm let poté a lavička nikde.

Jakub Hladký, 7. B

Jak přežívám pandemii

Upřímně, tato pandemie mě nějak zvlášť nezměnila. Změna byla pro mne pouze celkem otravná karanténa, která se udála, nepletu-li se v rozmezí února až po konec května. Nesmělo se chodit do školy. Žákům nakonec připadalo úkolů víc. Nicméně moje rodina na tom byla a je podobně jako před pandemií. Opatření respektuji, ale po změně ministra zdravotnictví z Adama Vojtěcha na Romana Prymulu mi přišla příprava na opatření daleko drsnější, ale to bylo druhou vlnou.

Myslím si, že tu budeme mít koronavirus ještě další rok, ale na konci zimy by to už mohlo ustoupit. Doufám, že to nebude jako na jaře, kdy byla samá karanténa. Roušky se musely nosit dokonce i venku, a doufám v to, že se zde nadále nebudou muset nosit roušky venku.

Daniel Takáč, 7. B

Můj koníček jsou hry a jezdit na motorce

Ke koníčku s motorkami jsem se dostal od sedmi let. Vystřídal jsem dvě motorky a budu si kupovat novou.

K zálibě mě dostal tatka. Chtěl mi koupit motorku už v pěti letech, ale já jsem nechtěl, měl jsem z toho respekt. Změnilo se to až v těch sedmi. Jezdím pořád, ale pořád se učím a učím.

A moje oblíbené hry jsou multiplayer a akční (GTA, Euro Truck, Mudrunner). Počítač jsem měl odmala, začal jsem hrát s mým bratrancem. Hráli jsme pořád, jeden mohl hrát myši a druhý na klávesnici.

Byli jsme super dvojka. Když jsem pak dostal svůj stolní počítač a on taky, tak už jsme spolu moc nehráli.

Jakub Hladký, 7. B

8

Láska ke psaní z mého srdce

Problémy, úvahy, básně, to, co cítím, si nenechávám pouze pro sebe. Všechno, na co myslím, si zapisuji, něco, co mi nedává spát.

Když se zpětně koukám na své texty, své básně a jak se mé názory na svět změnily, vidím svůj vlastní pokrok. Už jako malé dítě jsem bývala ukecaná, vždy jsem komunikovala o svých pocitech. I když se občas lidé pozastavují nad tím, jak tahle dívka je šílená.

Psaní? Vyjádření emocí i relax

Tisíce lidí a tisíce odlišných názorů na texty, na knihu pisatele. My, kteří píšeme ať už knihy nebo jen do deníčku, vnímáme své

texty jako kousek sebe. Přece jen, ty myšlenky na papíře jsou z našich srdcí, na co bud' to právě myslíme nebo už nám nějaké téma pár týdnů nedává spát.

A vlastně jaký to má smysl? Některé lidi třeba něco trápí, vezmou si papír a propisku, vylijí si srdce právě na papír. Někdo má emoce tak silné, že je neudrží v sobě a přenáší je do psaného

textu. Někdo je třeba takový, že psaním relaxuje po těžkém dni nebo si třeba zapisuje do deníčku svůj úžasný den.

Text může být i o pohledu z okna

Já se ráda zabývám problematikou dnešní doby, ale, ano, dotýkám se i těch šťastných témat. A co víc se

dá udělat? Obyčejný okamžik, když jsem se koukala z okna, se dá úžasně zpracovat do textu. Například když jsem se tehdy dívala z okna, přemohla mě vlna emocí ze včerejšího dne, uvědomila jsem si, jak dobře mi bylo. Z úplné běžné, snad i normální situace se dá utvořit krásný text. A nejkrásnější je, když to napíšeme spisovně a projevujeme často v textech naše emoce, lidé se pokouší vcítit do pisatele a to je to, co nám dělá radost.

Nikola Baková, 9. B

ROZHOVORY

Zvíře jako věda

Rozhovor s kynoložkou Pavlou Gorčákovou

Rozhovor s bývalou ošetřovatelkou, chovatelkou šelem a dravých ptáků v ostravské zoologické zahradě, kynoložkou, trenérkou psů. Společně se svými psy je trojnásobnou mistryní republiky v dogtreku - Pavla Gorčáková.

Mohla byste pomocí pár slov/vět popsat vaše zkušenosti z vašeho povolání?

V Zoologické zahradě Ostrava jsem začala pracovat hned po studiu na gymnáziu a byla jsem zde téměř 40 let. A takřka stejnou dobu se věnuji kynologii. V ZOO jsem prošla všemi úseky zvířat a po tomto *kolečku* jsem zůstala na úseku šelem a dravých ptáků. Co se kynologie týče, tak i zde jsem nasbírala spoustu zkušeností ve výcviku nejrůznějších plemen psů ať už mých či jiných majitelů.

Chtěla jste vždy dělat tuto práci, ať už jde o ošetřovatele v zoologické zahradě či výcvik psů, nebo toto rozhodnutí přišlo v průběhu života? Popřípadě které podněty vás k tomuto přivedly?
V období maturit jsem narazila v novinách na inzerát o volném pracovním místě na pozici chovatele cizokrajných zvířat, a tak místo studia na

vysoké škole zemědělské jsem zakotvila v ZOO. Svého prvního psa (fenku černého středního knírače) jsem si koupila od zoologa. Asi rok jsem cvičila podle knih, vymýšlela, co by psa ještě bavilo, pak jsem začala chodit na cvičák. Tehdy do Svazarmu, zde probíhal výcvik služebních psů. Měla jsem štěstí na výborného výcvikáře a nevadilo mu, že nemám německého ovčáka, se kterým se tehdy cvičilo nejčastěji. V té době jsme o spoustě dalších plemen neměli ani zdání.

Je pro tyto profese potřeba vzdělání se zaměřením na ně?

Ano. Po nástupu do ZOO jsem si dálkově dodělávala maturitu na obor chovatel cizokrajné zvěře. A co se týče psů, dnes se cvičí úplně jinými metodami, trenéři si dělají licence, figuranti taky, je spousta seminářů na různé oblasti výcviku, které k nám v 90. letech přišly.

Jaká byla náplň vaší práce v ZOO?

Náplň práce v ZOO? No, jako jakákoliv práce kolem zvířat, ovšem s ohledem na specifika chovu exotických zvířat. Takže čištění, krmení, sledování zdravotního stavu, vytváření co nejpřirozenějších podmínek, ve kterých žijí. Docela vědou je krmení potravních specialistů. K tomu mi po několika letech přišla funkce vedoucí chovatelky, takže práce s lidmi, rozdělování úkolů, práce s papíry.

Dostala jste se někdy do nebezpečné situace se šelmami nebo jinými zvířaty? Považujete to za náročné a nějakým způsobem ohrožující povolání?

Zvířata v ostravské ZOO nejsou ochočení mazlíci. Samozřejmě dochází k úrazům, například při odchytu zvířat, při veterinárních zákrocích, přemísťování zvířat. Lze se nakazit nějakou specifickou chorobou. Nedílnou součástí je dodržování bezpečnosti práce. Spousta úrazů, ať drobných, či vážných vzniká právě nedodržením bezpečnosti práce či nezkušeností při odchycích. A ano, i já mám pár šrámů na těle. Dochází i ke zranění návštěvníků, ti si ovšem vždy za zranění mohou sami.

Jsou nějaké schopnosti/vlastnosti, které podle vás musí mít někdo, kdo se chce věnovat podobnému zaměření?

Nestačí jen mít zvířata rád, je to o neustálém studiu jejich chování, umět samostatně rozhodnout a nést za své rozhodnutí zodpovědnost. Většina úseků předpokládá i fyzickou zdatnost, v neposlední řadě musíte počítat s prací o víkendech, svátcích, dlouhých směnách

v návštěvní sezóně. Často jsem při čištění klece slyšela rodiče, jak říkají svým dětem: *Vidiš, když se nebudeš učit, půjdeš sbírat hovínka do ZOO.* Opak je však pravdou.

Jak jste se dostala k výcviku psů?

Jak už jsem uvedla, začala jsem chodit na cvičák s roční střední kníračkou, se kterou jsem skládala i první zkoušky. Doma přibyl německý ovčák,

později dobrmanka a na cvičáku mi přidělili skupinku dětí (10-15 let) a jejich psů, kterým jsem se pak věnovala, a to nejen po stránce výcviku, pořádali jsme výpravy, psí tábory, jezdili na závody. Dodnes jsem s některými v kontaktu a pár jich to v kynologii dotáhlo hodně daleko.

Vlastníte vy sama nějaké psy? Pokud ano, věnujete se jejich výcviku? Máte za sebou nějaké závody/zkoušky?

Se všemi psy, které jsem měla, jsem skládala zkoušky a účastnila se závodů. S dobrmanem máme trojnásobný titul mistra republiky v dogtreku.

V současné době vlastním devítiletého psa plemene belgický ovčák Malinois a dvouletou fenku téhož plemene. Po revoluci se k nám dostal zcela neznámý psí sport - mondioring, který mi učaroval. S otcem mého psa Kajetána Pepíkem jsem jako druhá v republice složila nejvyšší zkoušku, byli jsme

účastníky mistrovství světa belgických ovčáků. Také Kája má doma sbírku pohárů. Mladá fenka Foxi je zatím ve výcviku. Díky koronaviru na své první zkoušky a závody čeká.

Baví vás to, co děláte? Myslíte si, že jste si zvolila správné povolání?

Nedělám nikdy to, co mě nebaví, takže ano. Samozřejmě člověk má někdy chvíle, kdy zapochybuje, zvláště když se nedaří, ale to mě vždy nakopne jít dál.

Berete výcvik psů jako koníček, nebo profesi? Je k němu potřeba živnostenský list?

Já to mám opravdu v životě tak. Práce je mým koníčkem. Pokud chcete oficiálně cvičit psy, je živnostenský list nutností. Berete peníze - odvádějte daně.

Které rasy psů mají nejlepší předpoklady pro výcvik, které naopak nejhorší? Je možné, aby byl pes naprosto odlišný od typické charakteristiky jeho plemene?

Trochu složitější dotaz. Každé plemeno se hodí k něčemu jinému. Takže jaký výcvik? Vynikající sprintér nebude zvládat lovecký výcvik, saňoví psi nezvládnou klasický výcvik poslušnosti a obran, přitom v tom svém mohou být mistři. Naprosto odlišný od charakteristiky plemene by pes s průkazem původu být neměl.

Pracujete i s problematickými psy, například s nějakou poruchou osobnosti? Pokud ano, jak spolupráce s nimi probíhá? Jsou schopni naučit se poslouchat stejně jako zdraví psi?

Tady pozor. Problematický pes se nemusí rovnat nemocnému psu, ale ani se nemusí rovnat neposlušnému psu. Problematický chováním? Bojí se, napadá, separační úzkost. Poslouchat se naučí, ale není to spolehlivá poslušnost. Problematický zdravím? Hluchý, slepý. Zdlouhavá speciální práce, ale může být velmi spolehlivý. Na tyto psy se nespecializuji, ale když chce někdo poradit, snažím se najít cestu.

Se kterým plemenem/typem psů pracujete nejradši, nejčastěji? Je nějaké plemeno, se kterým nerada pracujete?

Mám ráda akční psy, kteří pracují rádi, trénink je baví. Pokud nejde o mé psy, tak mi na plemeni až

tak nezáleží. Spíš bych řekla, že nerada pracuji s lidmi, a to těmi, kteří si myslí, že jde vycvičit psa za tři měsíce a doma pro to nemusí nic dělat, že se to má pes naučit na cvičáku. Dále nerada pracuji s lidmi, kteří chtějí po psovi a po mně něco, na co ten pes nemá, jak povahou, tak třeba fyzickými a tělesnými parametry.

Je možné, abyste vycvičila psa beze snahy majitele?

Tady záleží, jak je to myšleno. Pokud já vycvičím psa někomu, kdo nebude ve výcviku pokračovat, udržovat to, co se pes se mnou naučil, tak docílí toho, že s ním pes nebude fungovat, ale mě poslouchat bude.

Kdybyste si musela vybrat, která z dříve uvedených prací vás bavila-baví více, která by to byla?

Protože práci v ZOO jsem již ukončila a jsem v důchodu, tak se již bavím jen kynologií a nejsem si jistá, že bych dřív musela na tuto otázku odpovědět. Asi vždy podle toho, v čem by se mi více dařilo. Když se zdařil vzácný odchov zvířete v ZOO, uzdravilo se zvíře či vás potěšil

pes svými výsledky, fena odchovala kvalitní vrh. Obojí mi přinášelo starosti i radosti. A také mám radost z úspěchu psů, kteří ke mně chodí se svými pány trénovat, vidím jejich pokroky.

Michaela Brázdová, 8. B

Tenkrát, když vybuchla elektrárna v Černobylu

S babičkou jsem si povídala o tom, co prožívala v době známé katastrofy v ukrajinském Černobylu.

Babi, mohla bys mi vyprávět nějakou událost z doby tvého života, a jak jsi ji prožívala?

Bylo to v roce 1986, to datum už ti možná něco říká.

To se stala ta událost v Černobylu? Výbuch v jaderné elektrárně.

Ano. Bylo prvního máje, po povinném průvodu jsem šla na nádraží naproti svému manželovi, tvému dědečkovi Lubomírovi, který se vracel z Vysokých Tater.

Určitě ses na něj těšila.

Měla jsem velkou radost, že je po měsíci zpět, protože jsem se za tu dobu dozvěděla o výbuchu v Černobylu a věděla jsem, že radioaktivní mrak se táhne taky přes Slovensko.

Ano, byla jsem šťastná, že jsme se zase setkali. Při té příležitosti mi dal přívěsek s mým znamením, se skopcem. Je to pro mě talisman.

Měli jste o tom výbuchu všechny informace?

Ne, spíš nám to tajili.

Jana Hotařová, 7. C

Práce v technologické firmě, to je neustálé vzdělávání se

Udělal jsem krátký rozhovor se svým strejdou ohledně jeho práce. Strejda pracoval v několika světoznámých firmách zabývajících se počítači. Jedna z nich byla třeba ASUS, firma, která se

zabývá výrobou počítačových součástek a dalších produktů. Nyní pracuje v další světoznámé společnosti – ABB, zabývající se výrobou průmyslových robotů.

Jaká je hlavní náplň tvé práce?

Oprava a programování průmyslových robotů.

Jaké firmy si tyto roboty kupují?

Různé potravinářské společnosti, například pro přeskládání svého zboží a nebo také automobilové firmy jako Volkswagen pro stavbu a lakování svých vozidel.

Je tato práce psychicky nebo fyzicky náročná?

Psychicky téměř vždy, díky velké koncentraci lidí na pracovišti a neustálému vzdělávání se ohledně nově vycházejících technologií. Fyzicky je náročná jen někdy, hlavně díky ježdění přes celou republiku a hodně krát i za hranice. Takto se ale poté může člověk podívat i na místa, kam by se běžně podívat nemohl.

Sebastian Čapka, 7. B

15

Kudy dál...?

Rozhovor s psychoterapeutkou Petrou Kahánkovou

V této nelehké době se čím dál tím více z nás setkává se stresovými situacemi, spojenými ať už s osobním nebo sociálním životem. Zároveň se snažíme více starat jak o sebe, tak o své okolí, zajímáme se o psychohygienu a humanitní témata.

Z těchto důvodů jsem se rozhodla sepsat

pár otázek, u kterých mě, doufám i vás, zajímá odpověď a zeptala jsem se na ně psycholožky a psychoterapeutky Petry Kahánkové.

Mgr. Petra Kahánková je psycholožka specializovaná na psychoterapii, dále se věnuje psychologickému poradenství a sportovní psychologii. Pracuje v rodinném, komunitním centru Chaloupka v Ostravě. Věnuje se dětem i dospělým, párovým, individuálním i rodinným terapiím. Při své práci se opírá o metody kognitivně-behaviorální terapie. Má přes deset let praxe.

**Baví vás vaše práce?
Myslíte si, že jste si
zvolila správný obor
nebo někdy litujete
svého rozhodnutí?**

Ano, baví, velmi.
Rozhodnutí nelituji.

**Jaké vlastnosti by podle
vás měl, a naopak neměl
mít psycholog/zájemce o
studium psychologie.**

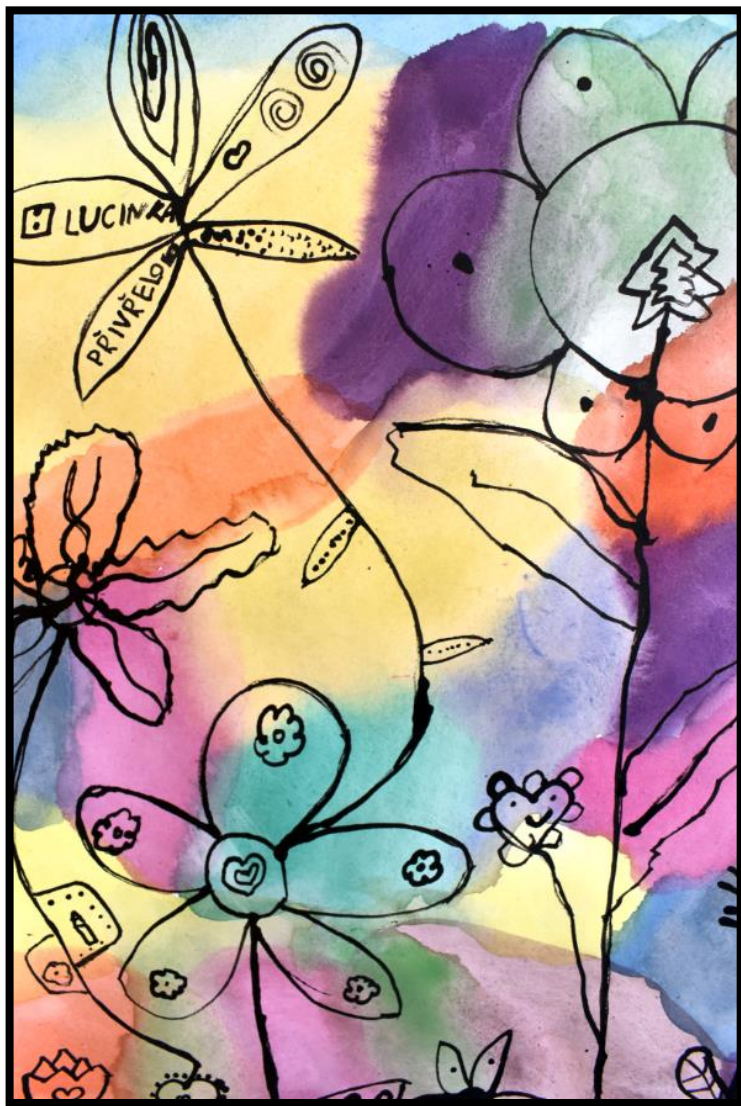
Určitě by měl být
schopen naslouchat, být
všímavý, trpělivý, nebýt sebestředný a egoistický. Měl by dávat především prostor pacientovi,
nemluvit stále o sobě, svých názorech a svých zkušenostech. V každém případě jsou špatné
jak kladné, tak záporné extrémy.

O kterou problematiku se zajímáte nejvíce a se kterou problematikou nejčastěji pracujete?

V aktuální době pandemie má čím dál tím více lidí strach, jsou víceméně odříznuti od společnosti, cítí osamělost. Dále pak s tím spojené úzkosti, deprese, rodinné a partnerské vztahy... Nelze říct, se kterou problematikou pracuji nejradši. Celková psychoterapie a témata s ní spojená.

**Se kterou věkovou
skupinou nejčastěji
pracujete a se kterou se
vám nejlépe pracuje?**

Nejčastěji pracuji s mladými dospělými okolo dvaceti-třiceti let. Nemůžu určit, se kterými se mi nejlépe pracuje. Když se mnou spolupracují, jsou motivovaní udělat změnu, otevření, ochotní nechat si pomoci, uvědomějí.

Považujete vaši práci za psychicky náročnou? Mohla by ji zvládnout jen psychicky silná osoba?

Je to dost individuální, pro mě osobně psychicky náročná není. Myslím si, že když má osoba dobrou psychohygienu, měla by tuto práci zvládnout. Je potřeba oddělovat osobní život od práce a mít nadhled. Snažit se nechat práci v práci, nebrat si ji s sebou domů. Psycholog by měl umět pracovat i sám se sebou. Určitě je výhoda být psychicky silný/á, bylo by to tak určitě snazší, ale není to nutnost.

Chtěla jste být psycholožkou od malička, nebo jste na tuto možnost

přišla během života/při výběru střední/vysoké školy?

Již od základní školy, zhruba 5., 6. třídy, jsem věděla, že chci v budoucnu dělat nějaký humanitní obor, jako druhá možnost se nabízela pedagogika, ale psychologie měla přednost.

Jaké podněty vás k tomuto rozhodnutí přivedly?

Zajímavost v lidech, chtěla jsem pomáhat lidem a dělat pestrkou práci, ve které můžu vidět posun mých klientů a doprovázet je při jejich problémech.

Je z vašeho pohledu pro uchazeče o tuto práci výhodnější zvolit gymnázium, zdravotní, pedagogickou nebo sociální střední školu?

Za mě asi gymnázium z důvodu vyšších možností. Ale v každém případě by mělo jít o školu, na které jsou nějaké humanitní předměty, předměty se zaměřením na psychologii. Určitě by se hodilo navštěvovat různé kurzy a věnovat se samostudiu.

Myslíte si, že je studium psychologie náročné? Jaké známky by podle vás měl mít někdo, kdo má šance dostat se na vysokou školu v tomto oboru?

Samozřejmě jsou i náročnější obory. Je taky rozdíl mezi sociální a filozofickou psychologií, já jsem studovala filozofickou a řekla bych, že je studium středně náročné. Se známky jako takovými nesouhlasím, není to o nich. To, že má člověk samé jedničky, neznamená, že má větší šance dostat se na školu nebo být úspěšný. Záleží na osobnosti jedince, je potřeba, aby byl samostatný a ochotný pro to něco udělat. Ale neřekla bych, že je studium natolik složité, aby někomu ubíralo volný čas nebo omezovalo osobní život.

Teorie psychologie nebo praxe?

Teorie je důležitá, ale za mě rozhodně praxe, je to to, co mě na mé práci baví a láká nejvíce.

Se kterou problematikou nerada pracujete?

Není to o problematice, ale o lidech. S někým, kdo má v sobě nějaké bloky, nespolupracuje a nenechá si pomoci. Občas je složité probírat citlivá témata, jako je smrt, vážnější nemoci...

Ve které fázi psychické nemoci je podle vás potřeba zákroku psychiatra a do jaké míry si s tímto poradí psycholog?

Při těžkých depresích, které zásadně ovlivňují sociální/pracovní/osobní život. Dále také poruchy osobnosti, psychózy, schizofrenie. I v těchto případech je však potřeba i psychoterapie, ideální je spolupráce psychologa s psychiatrem.

Která věková kategorie má podle vás psychiku na nejhorším stupni?

Každá věková skupina se setkává s charakteristickými problémy, je zde hodně faktorů. Nelze určit.

Myslíte si, že vám práce zasahuje do osobního života? Díváte se na svět jinak?

Zasahuje, ale ne ve špatném smyslu. Má pozitivní vliv, vnímám výhody ve výchově dítěte nebo při partnerském vztahu. Vidím tyhle situace z vrchu a můžu objektivně posoudit co je v situacích správné.

Dědečkův zážitek aneb Pes v kanále

Jednou, když jsem byla se sestrou u babičky a dědečka, jsme je přemlouvaly, aby si koupili pejska, ale oni nepolevili a pejska si znovu pořídit nechtěli. Dědeček nám vyprávěl, co se mu jednou přihodilo...

Vyprávění dědečka

Jednou, jak vaše maminka bydlela ještě u nás, jsme měli dva německé ovčáky, kteří se jmenovali Bina a Brit. Chodili jsme spolu kolem řeky Odry, taky kolem zahrádek. Rádi běhali v lese, na louce honili zajíce. Měli jsme je ubytované na psím cvičáku, kde měli každý svůj kotec s boudou.

Pejsek je pryč...

Jednou jsme šli do lesa, tak jsem jim sundal vodítko, ale náhubky jsem jim nechal. Bina a Brit se rozběhli po známé stezce, kterou jsem s nimi absolvoval, kdykoli to šlo. Bylo to v sobotu dopoledne, v ten den jsem trochu pospíchal, protože jsme měli rodinnou oslavu. Začal jsem své pejsky přivolávat, ale přišla pouze Bina. Volal jsem znovu na Brita, ale ten pořád nešel a ani jsem ho nikde neviděl. Vrátil jsem se i s Binou zpátky na cvičák a doufal, že se už Brit sám vrátil zpátky, ale nebyl ani na cvičáku.

Poprosil jsem kolegy ze cvičáku, aby mi Brita zavřeli do kotce, kdyby se tam objevil, a jel jsem na oslavu. Večer jsem se znovu šel podívat na cvičák, ale Brit tam nebyl. V neděli ráno jsem znovu šel po naší stezce i s Binou a volal jsem Brita, opět bez úspěchu. Vrátil jsem se domů a volal na psí útulky, jestli tam někdo nepřivedl našeho pejska, ale ani tam jsem nebyl úspěšný.

Pomalu jsem ztrácel naději, že ještě kdy Brita najdu, protože jsem věděl, že naše

stezka a cvičák je v blízkosti železniční tratě a kolem rušné silnice.

Pomohl sen

Napadaly mě myšlenky, že ho mohlo něco srazit a on někam odběhl a třeba už není mezi námi. V pondělí jsem zase opakoval prohlídku okolí, bylo to beznadějně. Večer jsme seděli a přemýšleli nad tím, co se nám přihodilo, když mi vaše maminka vnukla myšlenku, jestli ten náš chudák pejsek někam nespádl, protože viděla v lese opravovanou

kanalizační šachtici bez poklopu.

V noci se mi zdál zvláštní sen, jak se na mě smutně dívá náš pejsek z nějakého kanálu. Po probuzení jsem si uvědomil, že v blízkosti cvičáku opravovali kanalizaci, která byla v blízkosti rušné silnice. V úterý ráno jsem s myšlenkou na zvláštní sen spěchal na cvičák a zase jsem šel i s Binou na tu část stezky vedle silnice, kde byla nová kanalizace. Volal jsem pořád dokola na Brita a najednou jsem zpozoroval, že se Bina otáčí za zvukem, který jsem já moc dobře neslyšel, jak tam jezdila ta hlučná auta.

Tady je!

Nechal jsem Binu jít za tím pískáním a v tom jsem uviděl kanalizaci ve křoví a hledal jsem nějakou díru. Najednou jsem stál v úžasu nad šachticí, kde dole byl NÁŠ BRIT! Celý štěstím bez sebe jsem slezl po žebříku dolů a zkontroloval ho, jestli není nějak poraněný. Byl v pořádku, šťastný, hladový, pohublý a celý od bláta. Vzal jsem ho na vodítko a společně jsme šplhali po žebříku zpátky na zem.

Byl to opravdu kouzelný den, náš pejsek byl tak šťastný, že se vítal úplně s každým člověkem, kterého znal. Nějakou dobu vůbec nevzkročil na trávu, chodil v mé blízkosti a jen po chodníku. To se samozřejmě po čase vrátilo do starých kolejí.

Veronika Tkacziková, 8. B

Byla jsem svědkem tragické události

To vám byl minulý rok a zrovna den otců. A jako hodná a milována dcera jsem si logicky neodpustila nějaký dáreček.

Do Frýdy pro dárek

Vyrazila jsem tedy do Frýdku- Místku směr Frýda pro nějakou dobrotku nebo něco, co by mému tátovi udělalo radost. Cesta do Frýdy (kdyby někdo nevěděl, je to nákupní centrum ve Frýdku) byla podél řeky. Jestli si někdo pamatuje na povodně a záplavy, co tady v Česku byly, tak ano, bylo to zrovna v ten den. Řeka se tedy vylívala a já si dávala velký bacha, abych nespadla a neutopila se ve Sviadnovském splavu.

Jak sem tedy došla k obchodu, sedla jsem si ještě na chvíli a koukala se na tu divokou řeku. Plavaly v ní dokonce kusy trávy a podobné věci, co tam samozřejmě nepatří.

Někdo se topí v řece!

Chtěla jsem zavolat rodičům, že jsem v pohodě došla kolem řeky, ale země se najednou začala jemně třást. Koukala jsem se, co se to děje. Najednou jsem uviděla vrtulníky a záchranáře, kteří z nich vyskakovali. No hned mi to došlo a

koukla jsem se na řeku, kde se topily dvě malé holčičky a jejich otec.

Doběhla jsem na most a koukala se, co bude dál. Byla jsem z toho úplně vyděšená. Začala jsem tedy natáčet na video, co se vlastně děje. O pár minut později vytáhli záchranáři jednu holčičku na břeh a dělali jí masáž srdce. Bylo vidět, že se pořezala o kameny pod vodou. Ostatní vytáhli později až o kousek dál.

Za chvíli přijela policie a pohřební služba. Ta ale naštěstí odjela akorát s řidičem. Policisté nás mezitím vyháněli z mostu. Bohužel mě nechtěli pustit domů asi další půl hodinu. Nejdřív se mě ptali, co jsem viděla, a pak se mě na to zeptala ještě televize.

Věřte nevěřte, tohle se mi stalo

A když už jsem se nějak konečně došoupala úplně zaskočená domů a řekla jsem to rodičům, nikdo mi nevěřil. Až do té doby, kdy viděli zprávy. A myslím, že mi polovina z vás taky neuvěří, ale ano, takovéto příběhy se lidem nechtějí věřit, ale stávají se a jsou pravdivé. A tenhle se bohužel stal mně.

Viděl jsem demonstraci proti „covidovým“ opatřením

Ostrava a vánoční trhy

S mamkou jsem šel kupovat dárky a navštívili jsme vánoční trhy abychom načerpali vánoční náladu a užily si společný den v centru Ostravy a místo poklidného nakupování jsem zažil demonstraci proti Covidu 19 měl jsem na tváři roušku abych byl chráněný a místo toho se mi dostalo nadávek od demonstrantů... chápu že tato situace je složitá pro všechny ale myslím si že demonstrací a nadávkami si stav nezlepšíme, budu rád když se otevřou školy a budu moci být se svými spolužáky a kamarády ve škole

Jaroslav Vojtěch

7.B

Jaroslav Vojtěch, 7. B

Jak vlastně může probíhat adopce zvířete

Hned ze začátku podotýkám, že tohle je pouze má vlastní zkušenost, která se samozřejmě může lišit od ostatních. V dubnu 2020 mi umřel pes, čínský chocholatý. Jmenoval se Lucky – smrt byla naštěstí více méně přirozená.

Můj druhý pes, fenka jménem Jessy (dobrman) však zůstala sama bez kamaráda. Odjakživa byla s ním a taktéž s ním vyrostla od pouhého štěněte. Už je to však starší fenečka, na podzim

tohoto roku jí bude deset let.

Odjakživa špatně snášela ostatní psy a cizí lidi – což nás však vůbec nezastavilo od toho, abychom se podívali po inzerátech. Narazili jsme na jeden krásně napsaný inzerát a po konzultaci se členy rodiny jsme se ozvali majiteli. Zjistili jsme, že pejsek jménem Nemo (dobrman, 5 let) se momentálně nachází v dočasné péči mladého páru a mimo to je ve spolku Čtyřlístek pro hafany.

Jak to pokračovalo

Dne 6. 7. jsme vyrazili na první společné venčení do Bělského lesa. Zpočátku to vypadalo špatně, oba dva po sobě vyjeli, ale hned po chvíli už chodili vedle sebe a očuchávali se. Pár, který ho měl v dočasné péči, nám dal víceméně většinu potřebných informací.

Poté se stal více méně nešťastný incident a Nemo šel zpátky do Čtyřlístku, kde jsme pak měli druhé společné venčení. Šlo to také dobře, avšak tam bylo pár menších komplikací.

Od výletu do dočasné péče

28. 7. jsme si vzali Nema na zkoušku k nám domů. Museli jsme podepsat papíry o tom, kde se bude nacházet a jak dlouho u nás bude.

Nemo byl zpočátku velmi bojácný a nervózní, moc nechápal, kde je – což mu nikdo

samozřejmě nedával na vinu. Samozřejmě tady bylo pár komplikací, ale všechno bylo zvladatelné.

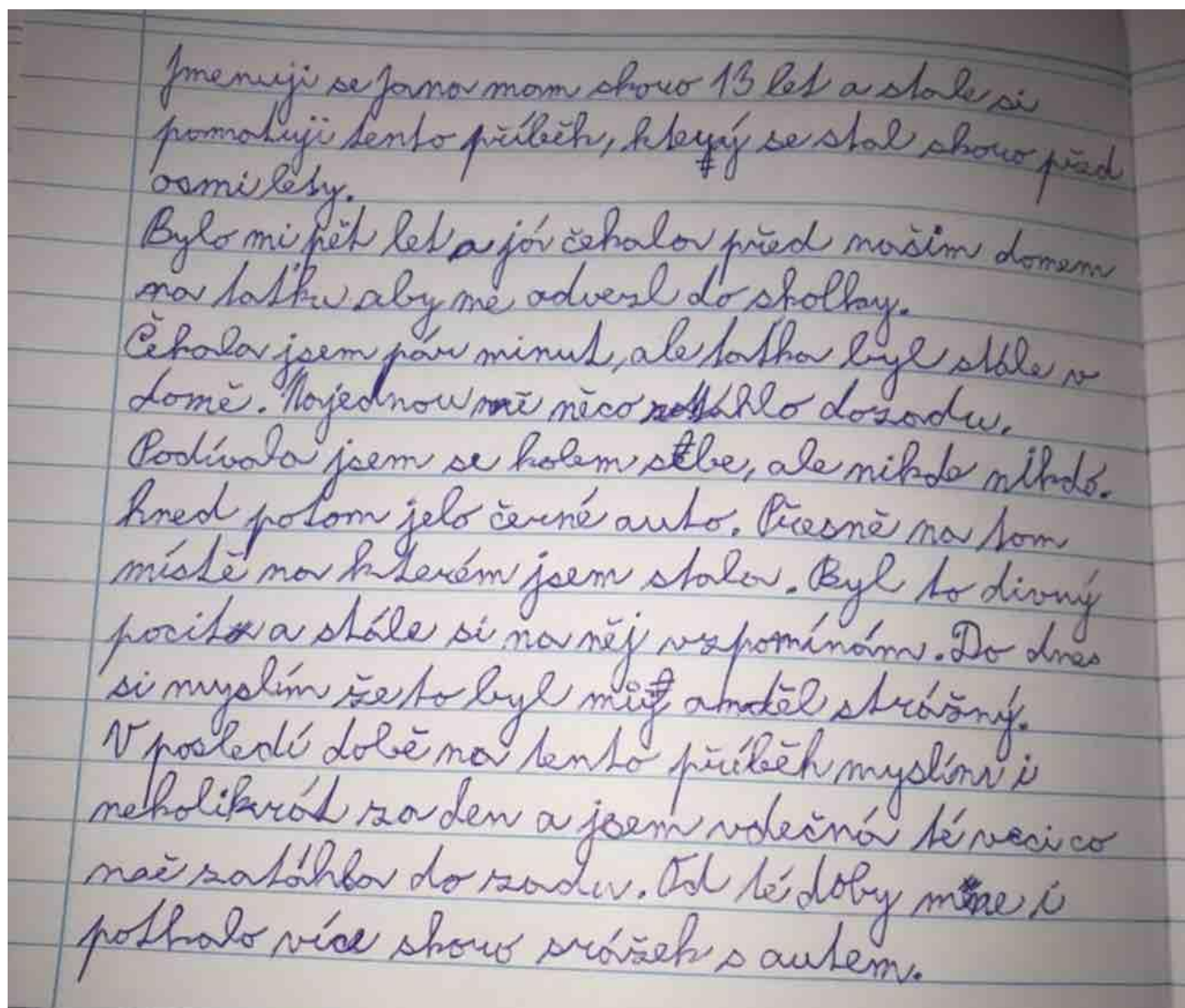
Po víkendu jsme ho měli vrátit zpátky, což se moc nepovedlo. Rovnou s námi jel na dovolenou do hor, kde si to z mého pohledu užil a už si začal trochu hrát s naší fenou.

A do tohoto dne, 23. 9. 2020, ho stále máme v dočasné péči, která se na 99,9% stane trvalou.

Saša Kalabzová, 9. B

Zachránil mě anděl strážný

Jana Hotařová, 7. C

Moje morče

Začalo to, když si moje sestra pořídila morče, byl to kluk, protože říkali, že je to kluk.

Prý dva kluci...

Potom po tak týdnu a něco si její přítel pořídil dalšího kluka, tím pádem je dali dohromady do klece, když to byli kluci. No ale po týdnu a něco se pořád prali, tak si řekli, že se asi nikdy nespřátelí. No ale dva dny potom se zjistilo, že jedno z těch dvou byla holka a že čeká malé.

Jak se malí narodili, tak sestra zavolala, jestli si ho nechceme vzít, že jinak půjde k hadovi, tak jasně, že jsme si ho vzali. A potom se z něho stalo moje morče. Sestra už nemá žádné morče, všechna se rozdala ostatním.

Nová klec

Ted' ho už máme skoro dva roky a stále je plné života. I když jediné, co dělá, je, že jí,

pije, spí a dělá potřeby. Jak jsme ho dostali, tak mělo oranžovou malou klec, kde mělo misku na zrní a zbytek byl prázdný, jenom jídlo, co dostával každý den, což je třeba okurka, salát, mrkev nebo petržel. Po půl roce jsme mu koupili novou klec, protože se do té staré už pomalu ani nevlezlo. Koupili jsme mu větší klec, kde měl druhé patro i s domkem v jednom. Tu klec má do dneška a pořád se do ní vleze. Nemám tušení, kolik mu je, protože ani mé sestře neřekli věk ani u jednoho, takže skutečně nevíme, kolik mu je, ale doufám, že ještě má pár let.

Vám by se líbilo, kdyby vás někdo vytáhl z vašeho pokoje?

Mezi jeho oblíbenou zeleninu patří hlavně okurka a mrkev. Strašně moc má rád seno a sušenou zeleninu na tyčince, což je pro jeho zuby hodně zdravé. Klec se mu mění co týden a voda každý den. Bohužel nemá rád, když ho někdo vytáhne z jeho domku, a totálně nesnáší, když si ho chci vzít já na ruce, no nedivím se, když vás třeba někdo vytáhne z vašeho domu, aby si vás na pár minut podržel, pohladil a pak pustil. Nikdy se mu nedivím, když mě kvůli tomu někdy i kousne, spíš se mu divím, že mě za to nekouše stále.

Ať je raději sám...

No, nemám co dodat, prostě mě za to určitě miluje. Myslím si, že kdybychom mu tam někoho dali, tak by mu nedal vůbec žádné jídlo a ani by ho nepustil do domku, vlastně by to morče tam bylo za trest, a kdybychom mu tam dali samičku, tak by byli další malí, které by dokázal i sníst. A tak mu tam nikoho pro jistotu nedáme, protože i tak tu máme někdy velký hluk, a kdyby tu byla dvě morčata, tak to bychom se už ani nevyspali.

Jana Olejníková, 9. B

Můj děda vyhrál v soutěži auto

Dlouho jsem uvažoval, jaký příběh bych měl napsat. Nakonec jsem si vybral příběh, co mi vyprávěla mamka, ale který jsem si taky pamatoval. Byl jsem ještě malý kluk, jak se to stalo.

Můj děda je hodně soutěživý člověk, když řeknu hodně, tak opravdu hodně. Není soutěž, kterou by nehrál. Mojí babičku už to kolikrát štve, protože kupuje věci, které nepotřebuje jenom proto, aby se mohl soutěže zúčastnit.

Kdo nehraje, nevyhraje. Ano, platí to!

Děda soutěžil jednu soutěž s nějakým obchodním řetězcem, která ovšem trvala hodně dlouho. Myslím, že to mohlo být až půl roku. Byly tam opravdu hodnotné výhry.

Když soutěž skončila a byla už vyhodnocená notářem, dědovi někdo zavolal, ale neřekl, co vyhrál. Jenom se chtěl ujistit, že na slavnostní vyhodnocení přijde.

Dokonce tam přijel i slovenský zpěvák Petr Nagy.

Soutěž měla opravdu hodně výher a taky výherců. Ale hlavní výhra patřila dědovi. Bylo to krásné nové červené auto škoda Fabia.

Dominik Posmyk, 7. B

ZA DVEŘMI ŠKOLY

Hory nejsou nákupák

Už je to víc než rok, co nám všem covid-19 docela změnil život. Najednou nemůžeme dělat spoustu věcí, na které jsme byli zvyklí a považovali je za úplně normální: chodit do školy, do kroužků, sportovat v klubech a oddílech, cestovat, nakupovat...

Pro mnoho lidí se najednou jedinou možnou volnočasovou aktivitou staly výlety do přírody. Někdo by si řekl - a co je na tom tak zajímavého? Vždyť pobyt v přírodě je zdravý a pořád se

všude mluví a píše o tom, že děti by měly trávit méně času u počítačů a více času v přírodě, tak je přece dobře, když tam teď tolik lidí vyráží.

Mnozí lidé netuší, jak se chovat v horách

No, zajímavé je na tom to, že za ten poslední rok se ukázalo, kolik lidí se vlastně v přírodě vůbec neumí chovat. A nejde přitom jen o hulákání a odhazování odpadků v lese a podobné nešvary. Někdy jde doslova o život. Vždyť jen během uplynulé zimy se v médiích objevilo několik případů, kdy

horská služba musela zachraňovat lidi, kteří vyrazili do hor oblečení a obutí úplně stejně, jako by šli o víkendu do nákupního centra, které asi bylo do té doby jediným místem, kde byli zvyklí trávit volný čas. A pak se divili, že se dá zapadnout do závěje, že které se člověk sám nevyhrabe, že v plátěných teniskách můžou omrznout nohy, nebo že uprostřed lesa není signál na mobil a není snadné jen tak si zavolat o pomoc.

Já mám to štěstí, že bydlím v Beskydech, takže po horách chodím nebo jezdím na kole už docela dlouho. Nemohl jsem si proto nevšimnout, kolik lidí se kupříkladu vydává na Lysou horu, nejvyšší beskydský vrchol, aniž by na to byli dostatečně připravení nebo vybavení. Tihle lidé podle mě prostě jen slyšeli o tom, že výstupy na Lysou jsou oblíbené, tak si řekli, že se tam taky jednou zajdou podívat. A pak jsou překvapení, že se až nahoru nedá dojet autem, že v létě se tam jde po hodně kamenitých stezkách, na kterých si člověk snadno zvrtně nohu i v sportovní obuvi, natož pak v mokašíněch či dokonce v žabkách, a že v zimě se tam někdy bez nesmeků nebo maček skoro nedá vylézt.

Proto mě napadlo zopakovat i na stránkách našeho školního časopis několik základních pravidel, jak se správně chovat na horách, aby člověk přežil výlet ve zdraví a neublížil ani sobě, ani přírodě.

1. Každý větší výlet si předem dobře naplánuj

Než vyrazíš do hor, naplánuj si trasu a zjisti, co tě čeká. Nezapomeň, že 1 km chůze do kopce a třeba navíc ve sněhu může trvat mnohem déle než ve městě po chodníku. Pro plánování proto využij informace z internetu, turistických průvodců nebo si trasu

7. Co do lesa přineseš, to si taky odnes

Správný turista po sobě v přírodě nezanechá žádný nepořádek ani odpadky. Pokud je po cestě nějaká horská chata nebo jiné místo s popelnicí či odpadkovým košem, dají se odpadky vyhodit tam. A když takové místo po trase není, tak se prostě odpadky strčí zpátky do batohu nebo do kapsy a vyhodí se po návratu.

8. Jen po značených trasách

Ať už se po horách pohybuješ pěšky, na kole nebo třeba na skialpech či běžkách, vždy se drž jen značených tras. Jednak snížíš riziko, že zabloudíš, a nebudeš ničit přírodu mimo značené trasy. V případě potíží k tobě navíc na značené trase snadněji dorazí pomoc.

9. V přírodě nedělej hluk

Nezapomeň, že příroda je domovem mnoha živočichů, které může hlučné chování zbytečně plašit. Ani ostatní turisté nejsou navíc určitě zvědaví na tvé pokřikování nebo dokonce hlasitě pouštěnou hudbu. Jediná výjimka, kdy je naopak doporučeno dělat co největší hluk, je při setkání s medvědem :-)

10. Bez mobilu nevyrážej

Při turistice se může člověk snadno zranit a mít po ruce mobil potom znamená šanci na rychlejší přivolání pomoci. Hlavně při zimní turistice ale nezapomeň, že v chladném počasí se baterka mobilu rychleji vybíjí. Před cestou mobil vždy nabij na maximum a na delší cestu raději přibal i power banku. Pokud budeš mít po trase zastávku někde, kde se dá mobil dobít, udělej to, když máš příležitost.

A ještě jeden užitečný tip na závěr. Stáhni si do mobilu aplikaci Záchranka. S její pomocí se můžeš nejen naučit, jak poskytnout první pomoc v různých krizových situacích, ale díky téhle aplikaci hlavně můžeš v případě nouze přivolat pomoc. A i kdybys náhodou nevěděl, kde zrovna jsi, aplikace záchranářům prozradí tvou polohu a rychleji se k tobě dostanou. A mezitím ti poradí, co dělat. Touhle aplikací můžeš zachránit zdraví nebo i život nejen sobě, ale i někomu jinému.

Radim Handl, 9. A

Můj výlet do Poodří

V tomto článku bych vám ráda představila Chráněnou krajinnou oblast Poodří, kterou se svou rodinou a blízkými moc ráda navštěvuji. Tato oblast patří k našim nejoblíbenějším výletům hlavně o víkendech.

Tuto překrásnou krajinu stále rádi obdivujeme a vždy nacházíme něco nového. Chráněná krajinná oblast má pro Ostravu nezastupitelný význam. Je využívána zejména jako rekreační území a přirozený retenční prostor pro zachycení a zpomalení povodňových vln. Ráda bych vám tuto zajímavou krajinu popsala, jak ji vidím svýma očima, a doufám, že se vám bude také

líbit. Rádi zde odpočíváme a stále objevujeme nové zajímavosti, které nás obohatí o neopakovatelné zážitky.

Koně, labutě, ocúny...

Při vstupu do krajiny mne zdraví příroda, netknutá člověkem, a s ní kůň majestátního vzhledu. Barevně se třpytí v ranním slunci jako zlato, ale hřívá a ocas jsou béžové barvy. Pokračuji k rybníku dál, kde mě vítá kvákání žab a malí pulci. Nesmím zapomenout na plující labutě, které si vesele plavou a čekají, až jim hodíme něco na zub. Nemohu odolat takové krásné krajině s rozkvetlými koberci ocúnů a velice silnou vůní, která se mi zabydlí v nosních dutinách. Nikdy také neodmítnu alespoň na chvíli se zastavit a sledovat východ či západ kouzelné jiskřící hvězdy.

Barvy a klid

Tohle místo je pro mne okouzlejícím a neskutečně ráda se sem vracím. Čas zde plyne o hodně rychleji, než jsem zvyklá, odreaguji se od stresu a načerpám novou sílu pro další nový den. Poodří navštěvujeme častokrát v různých ročních obdobích a pokaždé nám příroda přichystá nová překvapení. Barvy přírody jsou překrásné. Za hezkého počasí a při dobrém světle se snažím zachytit fotky, abych si zachovala vzpomínky na tyto báječné chvíle.

Barča Světlíková, 8. B

Jak vypadala škola našich rodičů a prarodičů?

Taky vás někdy zajímalo, jaká byla „stará“ škola? Fyzické tresty, uniformy a mnoho dalšího? Zeptal jsem se členů domácnosti a zde jsou odpovědi.

Tresty

Nejčastějším trestem pro žáky byly ty fyzické, jen málo kdy se přistoupilo k těm „psychickým“, nově však má k fyzickým trestům mnoho učitelů odpor.

Nejjednodušším trestem pro žáky byla klasická facka, mnohdy se ale přistoupilo taktéž k tahání za „kotlety“ (vlasy těsně nad ušima).

Docházka a vyučování

Školní docházka se až o tolik nezměnila, pouze se zvýšil počet vyučovacích hodin.

Uniformy

Uniformy byly povinné pouze v tělesné výchově, chlapci nosili modré kraťasy s bílým trikem a tenisky s bílou podrážkou, dívky zase červenou halenku a boty „jarmilky“. A ještě malá zajímavost, bylo zakázáno přílišné líčení se, dnes by díky tomuto byla potrestána zřejmě více než půlka školy.

David Čapka, 7. B

Jak jsme uvízli na lanovce

S rodinou jsem byla na dovolené v Jeseníkách na Ramzové a jednoho krásného letního dne jsme se vypravili na horu Šerák.

Lanovka s jedním sedadlem

Jeli jsme nahoru celkem dvěma lanovkami. První lanovka byla čtyřsedačková, ovšem druhá lanovka na horu Šerák měla jedno sedadlo a byla před rekonstrukcí. Protože jsem byla malá,

tak jsem seděla na mamce, moje sestra seděla na tetě a taťka jel poslední z naší desetičlenné skupiny a měl na sobě všechny batohy s jídlem.

Taťka měl výhodu – všechno jídlo s sebou!

Když jsme v klidu jeli nahoru, lanovka se s námi zastavila. Mezitím co jsme byli uvízlí a hladoví tři hodiny na lanovce, taťka si hezky snědl své zásoby a nás nechal o hladu. Poté přijela horská služba, přišlo hodně lidí, kteří na nás zespodu mávali, a přijel také reportér, který nás (hlavně taťku s jídlem) vyfotil.

Když jsme slezli z žebříku, mě teda slaňovali ve vaku dolů, protože jsem byla malá, pokračovali jsme pěšky na horu Šerák. Dalšího dne jsme se ocitli v novinách Blesk, a na fotografii byl vyfocený taťka, jak zrovna jedl.

Byl to pro mě zajímavý zážitek, protože jsem si poprvé vyzkoušela, jaké to je být zachráněna záchranáři.

Anna Axmannová, 8. B

Jak jsem se v Tunisu nemohla vyškrábat na vodní banán

.Na začátku prázdnin jsme jeli s rodinou k moři do Tunisu. Moc jsem se těšila. Tuto zemi jsme si vybrali z důvodu vodních sportů a hlavně sluníčka, moře a luxusního ubytování v hotelu.

Vyklopili mě do moře!

Při příjezdu na hotel jsme se ubytovali, vybalili věci a pak jsme šli prozkoumat hotel a podívat se na pláž. Další den jsme blbli v bazénu, šnorchlovali v moři a já jsem chtěla zkusit vodní banán. Bylo to super jen do té doby, než mě vyklopili do moře, prý ze srandy, ale já v té hloubce nemohla vylézt zpátky na ten banán.

Nikdy víc

Už jsem začala zmatkovat, bála jsem se, že mě něco vtáhne ve vodě pod hladinu. Volala jsem o pomoc, ale než se pro mě vrátili, aby mi pomohli, řekla jsem si, že už mě sem nikdy nikdo nedostane. Fakt jsem se moc bála a za celý zbytek pobytu jsem na banán ani jiný vodní sport už nešla.

Později jsme se tomu všichni smáli, takže zážitek to pro mě byl. Dovolená utekla jako voda, všechno bylo nádherné a věříme, že se tam rádi vrátíme, až bude možné vycestovat bez omezení.

Vendula Vilková, 7. A

Počítače a jak fungují

Můj koníček jsou počítače. Zkusím vám popsat, jak počítače fungují a co všechno je potřeba pro jejich zapnutí. Věřím, že lidé, co se alespoň trochu zajímají o počítače, si tento článek oblíbí, protože s počítači sám dost pracuji.

Od základní desky po grafickou kartu

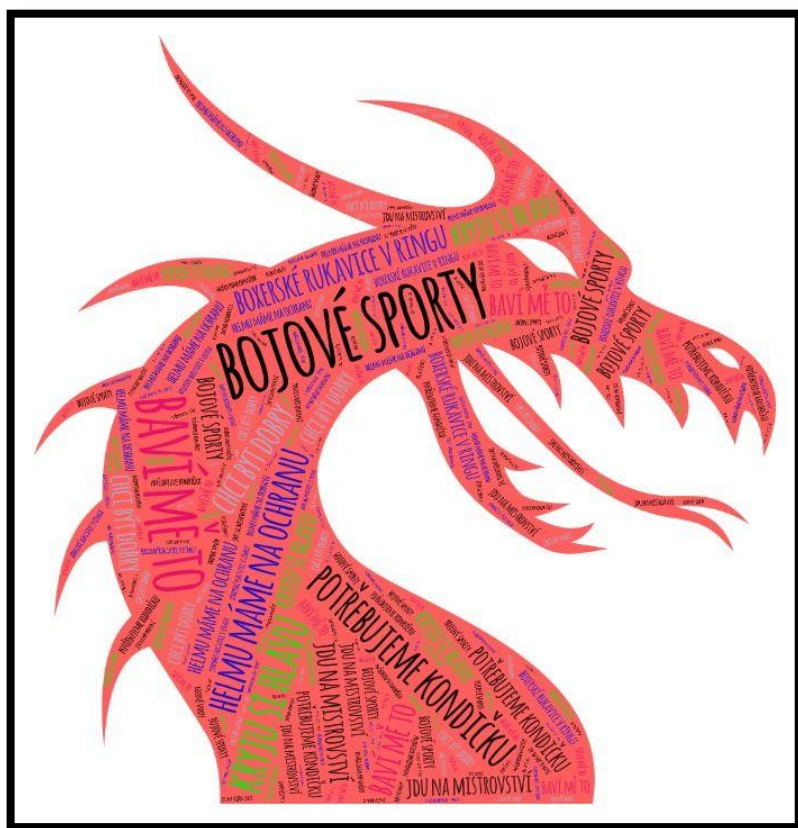
Základní domácí počítač se skládá z minimálně šesti komponentů, mezi ně se řadí základní deska, na kterou se osazuje procesor společně s pamětí RAM, dále je potřeba napojit základní desku ke zdroji, který musí mít dostatečný výkon (ve Wattech). Pro utáhnutí komponentů počítače taktéž nezapomeneme na disky (SSD/HDD), na které se ukládají všechna data, fotky, videa a další.

Disky řadíme na HDD (Hard Disk Drive), který je vhodný na ukládání větších dat, je podstatně pomalejší než SSD. Poté SSD (Flash Drive), který je vhodný na ukládání dat, která chcete mít rychle načtena, tudíž pracuje rychleji než HDD.

Dále můžeme počítač rozšířit o grafickou kartu, která se ve většině případů nachází už v procesorech jako integrovaná, a pokud není potřeba na počítači hrát hry, tak integrovaná grafická karta v procesoru bohatě postačí.

Všechny komponenty lze poté umístit do počítačové bedny, kterou si můžete sami přizpůsobit (speciální sloty na disky, prachové filtry => neproniká tolik prachu do skříně, odhlučňovaná bedna a další). Bedny můžete zakoupit nebo si i sami

vytvořit, není pravidlem si vždy bednu kupovat, hodně lidí si samo dělá bedny, třeba ze dřeva.

Můžete si zkusit i programování

Hodně lidí si představuje, že na počítači lze hrát jenom hry nebo vyřizovat nějaké drobné věci, ovšem můžete i sami něco naprogramovat pomocí programovacího jazyka. Samotný počítač taky funguje na základě "jazyka". Jazyků existuje mnoho, od těch, pomocí kterých se programují webové stránky až po ty, pomocí kterých se dělají hry a podobné

programy. Udělat jednoduchou hru pomocí programování není nijak těžké, stačí si s vlastní pomocí najít nějaká videa zaměřená na tento obsah a hru máte hotovou už do pár dnů. Sám jsem nějaké drobné hry udělal, ale těm, co se vyvíjejí v dnešní době, se to zřejmě nevyrovná.

Taky lze na počítači pracovat s grafickými programy, kde si jednoduše řečeno stavíte objekty. Pomocí těchto grafických programů se vytváří většina prostředí do her, interiéry budov, samotné budovy a města a mnoho dalšího. Ovšem tyto grafické programy neslouží jen k tvoření obsahu do her, ale můžete díky nim třeba něco vytisknout i na 3D tiskárně, jestli ji vlastníte, můžete si takto udělat v podstatě cokoliv.

David Čapka, 7. B

ŽIVOT V „DOBĚ COVIDOVÉ“

14 dní karantény. Bylo to hrozné

O koronaviru jsem se dozvěděl začátkem ledna 2020. V té době se už v televizi mluvilo jenom o tom. Sice zprávy z Číny byly hrozné, ale věřili jsme, že se to do Česka nedostane, i když jsme se toho trochu báli.

Pak to přišlo...

Zhruba po dvou měsících se covid dostal do Evropy a začátkem března i do Česka. Byl to velký povyk, ale stále se nic vážného nedělo. V polovině března se zavřely školy, za což jsme byli nesmírně rádi, ale mysleli jsme si, že to bude jenom na čtrnáct dní, maximálně na měsíc. Čísla rapidně stoupala a my jsme se začali bát.

A pak to přišlo, KARANTÉNA! V té době jsem asi čtrnáct dní nevyšel ven a bylo to hrozné. Jak šel čas, úkolů stále přibývalo a znovuotevření škol nepřicházelo v úvahu. Naštěstí karanténa skončila a mohli jsme znovu chodit ven.

Snad se vrátíme k normálnímu životu

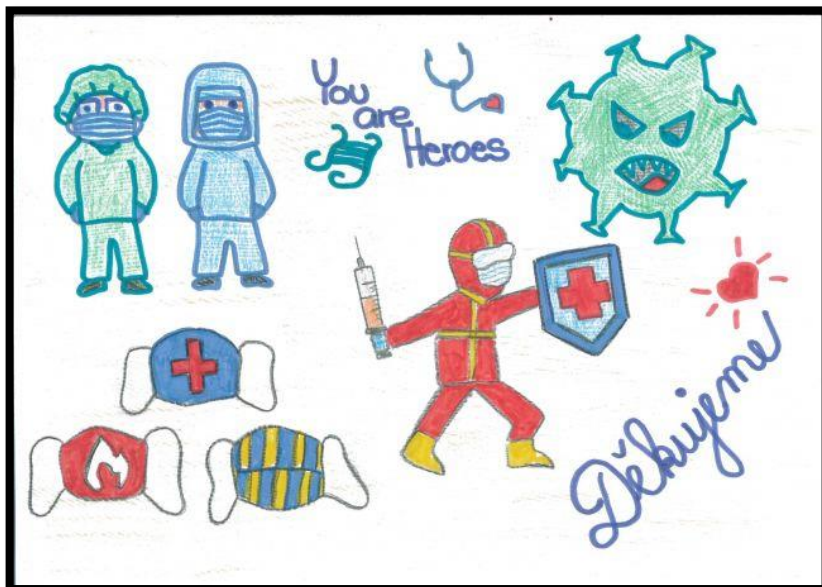
Léto probíhalo celkem v klidu, ale už mě ta corona začínala štvát. Opatření se stále měnila a měl jsem v tom obrovský zmatek. Pak začala škola. Po té dlouhé době jsem se nesmírně těšil. Potom opatření začala znova, jak nakažení přibývali. Opravdu mám z těch opatření nervy, ale jako většina lidí s tím nic neudělám. Covid-19 tu je a nejspíš i bude. Velice ale doufám, že už v průběhu tohoto roku se vrátíme znova do normálního života.

Miloslav Holek, 7. B

Svět v době pandemie a hrdinové v první linii

O světě v době pandemie už jsem psala někdy na podzim, proto bych se teď asi víc zmínila o hrdinech v první linii (a nejenom v první linii). Ale než se na tohle téma rozepíšu, chtěla bych tady jen tak něco hodit do větru na to téma "svět v době pandemie".

Už nemám motivaci něco dělat

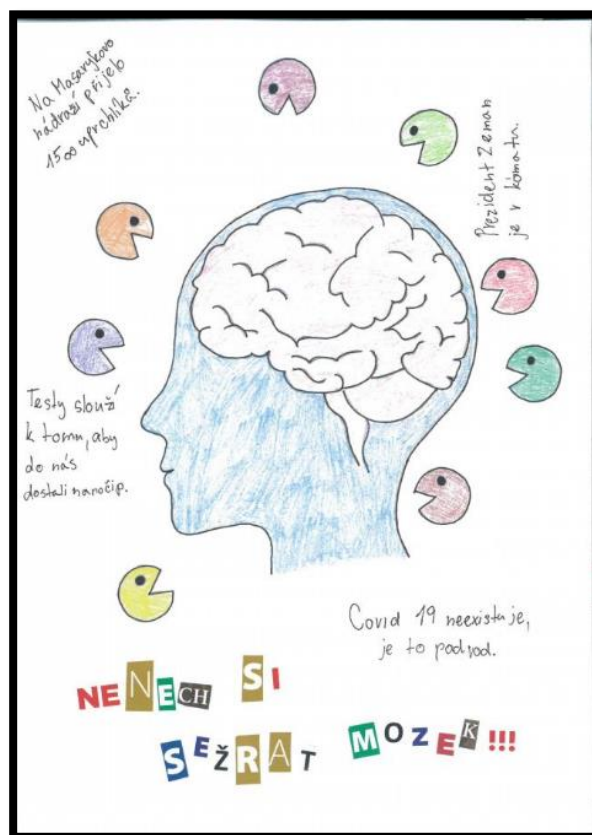
Nevím, jestli to tak vnímají i ostatní, ale já dost silně pociťuji, že ta “karanténa”, co byla minulý rok (březen – červen 2020), byla jiná než ta, co je teď. V tom březnu 2020 jsem ještě měla nějakou tu motivaci něco dělat (úplně cokoliv, třeba uklidit si pokoj, protřídít oblečení atd.), ale teď se v podstatě každý den jenom učím a potom zbytek času strávím závislačením na mobilu (a ne,

nejsem na to pyšná). Další z rozdílů je ten, že minulý rok mi dny nepřipadaly tak monotónní, teď (jak už jsem psala) každý den v podstatě jenom dvě výše zmíněné věci. Na začátku jsem psala, že se na tohle téma nechci rozepisovat a teď jsem jím popsala půl stránky, super.

Poděkování si zaslouží nejen lékaři

Teď pociťuji respekt ke všem lékařům, záchranářům, sestřičkám, ale třeba i prodavačům a prodavačkám. Tihle lidé se totiž od začátku pandemie nezastavili a těm bych teda také chtěla moc poděkovat. O těchto lidech se ale taky docela dost mluví (nevím teda, jestli o prodavačích a prodavačkách, ale o doktorech se dost mluví), jak to mají těžké, jak psychicky, tak fyzicky atd.

Nemám to nikomu za zlé, že se o těchto lidech mluví, jen mi přijde, že je tady spousta dalších lidí, kteří to v téhle době nemají jednoduché a od začátku pandemie se třeba ani nezastavili. Můžou to být hasiči, policisté, lidi, co pracují v rádiu/televizi nebo třeba i popeláři a těch lidí je samozřejmě mnohem více, ale teď mě napadli jenom tihle. Myslím, že i takovíto lidé si zaslouží jedno velké díky. I když lékaři jsou v tuhle dobu podstatnější, ale poděkování ostatním lidem jako třeba prodavačům nebo hasičům jsem ještě asi neviděla (nebo viděla, ale třeba jenom jednou za celou dobu trvání pandemie).

No a další, kteří si zaslouží respekt, jsou učitelé. Za ten rok se mnozí museli naučit pracovat s počítačem a používat všemožné e – maily a aplikace, přes které probíhá on-line výuka. Určitě je pro učitele také složité komunikovat s některými žáky, kteří třeba nemají mikrofon nebo nemají počítač, notebook atd.

Takže bych to ukončila tím, že v téhle době (to znamená poslední rok) to nikdo nemá nejlehčí a v podstatě skoro celý svět je na tom

podobně.

Tereza Lankočí, 7. B

Svět v době pandemie

Svět se během pandemie velmi změnil. Přišli jsme o všechny každodenní maličkosti, které jsme považovali za samozřejmé, jako například chůze do kina, rodinné návštěvy, setkávání s kamarády a mnoho dalšího.

Museli jsme si zvyknout...

Kromě těchto věcí jsou tady také nové věci, se kterými jsme se museli naučit žít. Do března roku 2020 dost lidí nevědělo, co to je karanténa nebo izolace. Zvyknout jsme si také museli na nošení roušek, online výuku a další různá nepříjemná opatření.

Kdo jsou hrdinové

Jestli je ale v této době někdo nepostradatelný, jsou to zdravotníci. Zdravotníci totiž každý den nasazují své životy v nemocnicích, kde poskytují péči lidem, co ji potřebují. Nejen oni to mají ale v této době těžké. Těžké to mají i učitelé, restauratéri,

maloobchodníci a spousta dalších, kteří teď nemohou pracovat tak, jak byli zvyklí, nebo nemohou pracovat vůbec. Ale všichni učitelé, záchranné složky, rodiče dětí na distanční výuce, prodavači, řidiči MHD a spousta dalších profesí mají jedno společné, a to, že jsou to hrdinové v první linii.

Na závěr bych ještě chtěla napsat, že tato situace není pro nikoho z nás příjemná, jak pro dospělé, tak pro děti. I přes to všechno ale

doufám, že se co nejdříve vrátíme zase k normálnímu životu, takovému, jaký byl před pandemií.

Eliška Nohelová, 7. B

NAŠE ÚVAHY

Těžký život dospívajícího

Přemýšlel někdo někdy, jaká část života je nejsložitější? Za mě je teda od 12 do 22 let. Já si myslím, že to je nejpodstatnější a nejtěžší část života. V tuto část života se dějí změny, co vás nikdy už nepotkají v dospělém věku.

Rozhodnou se na celý život a nesmět udělat chybu

Děti vlastně přecházejí z toho stádia "hrát hry na písku" do "vybírat

povolání na celý život". První láska, první zkušenost s prací či brigádou, první projev před publikem a další spoustu znervózňujících věcí. Dospělí se rozhodují, kam jet na dovolenou nebo jestli něco koupí, děti v 15 musí se rozhodnout, co chtějí dělat a kam se budou hlásit, a mají jenom dva pokusy, což je, myslím si, docela nespravedlivé.

Dospělí můžou dělat chyby, ale my udělat chybu ve výběru školy nemůžeme. Taky je hodně stresující, když jsi odlišný a velmi často to vede k šikaně. Česká republika je na prvním místě v

Evropě v šikaně. Občas to dospělý nemůže vydržet a děti musí, protože spoustu lidí jim nevěří, anebo říkají, že simulují a že se jim to zdá.

Poslouchat a mlčet

Taky je těžké v pubertě to, že nemůžeš nic ovlivnit, tvůj hlas je nic, nikdo tě nebere vážně.... Jestli máš problémy doma, nic nemůžeš říct, protože rodiče tě živí a děti nemají právo jim nic říkat. Za mě je to hloupost ... Děti musí mlčet, protože nemůžou nic, nemají kam pak jít. Ve škole je to to samé.

Proto já si myslím, že tento věk je nejkomplikovanější v našem životě. Jak to vnímáte vy...?

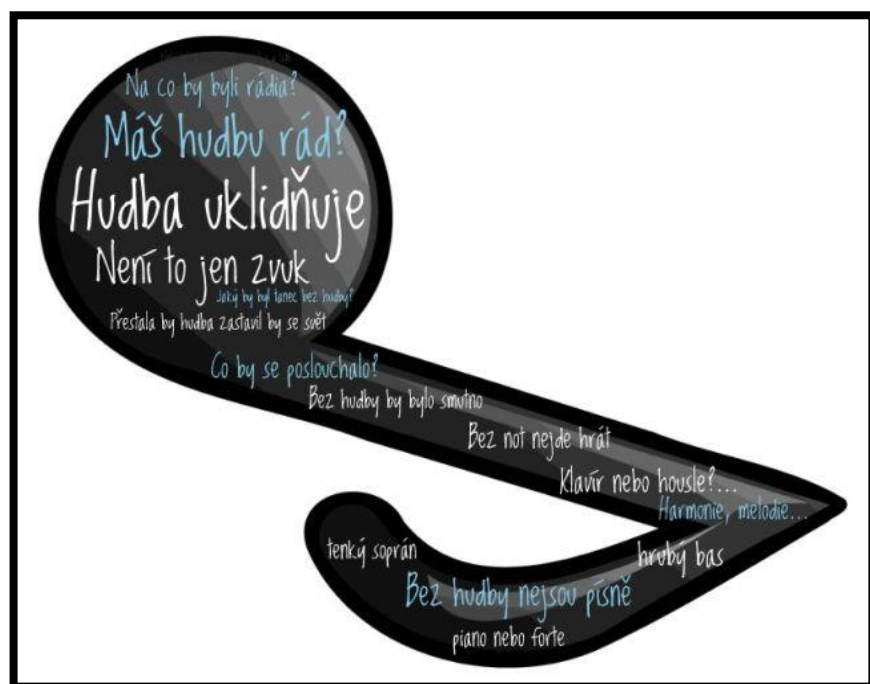
Any Caramanuta, 9. B

Sebeláska

Občas přemýšlím, zda se sama sobě líbím. Dívám se do zrcadla a říkám si: Jsem opravdu ta, ta, co je krásná?

Mnoho lidí mi říká, že jsem pěkná holka, že se nemám za co stydět, ovšem já si to nemyslím. Bylo období, kdy jsem se vyloženě nesnášela. Přehnané cvičení, nechut k jídlu, přetvářka, prostě a jednoduše nebyla jsem to já. Nesnášela jsem své chování, své tělo a sebe samotnou a to byla chyba. Dnes se miluju, miluju své názory, své tělo a svou osobnost.

Nemusíme být jako ostatní

K tomu, abyste se měli rádi, nepotřebujete pomoc ostatních, nýbrž sami sebe. A jak jsem se k tomu dostala? Nepoužívám moc telefon, tedy ano, používám, ale ne na to, abych se dívala na holky s hubenou postavou a fitness stylem života. To mě v tom období ničilo nejvíce, věta „musíš být jako ony.“ Cvičím, jen když chci, jen když mám chuť, ne s větou „musíš, protože chceš přece být jako ostatní.“

Najděte se

Každý vypadáme jinak, nehledě na nemoci, jako jsou např. tyto: anorexie/bulimie, nemoc štítné žlázy, rakovina apod. Každý člověk má jinou postavu, ať už hubenou, plnější nebo průměrnou. Ať už máme 160 cm nebo 190 cm naší výšky, nemůžeme za to. Každý jsme jiný. Styl oblékání, styl hudby, osobnost člověka. Rozebereme si zde temperameny (osobnost člověka) a snad se v jednom najdete.

Sangvinik: je přizpůsobivý, emočně vyrovnaný, ale poněkud nestálý a lehkovážný, vesele laděný, optimistický. Emočně stabilní extrovert.

Flegmatik: je emočně celkem vyrovnaný, navenek se jeví jako lhostejný, vykazuje stálost a vcelku spokojenost, klid a až chladnokrevnost, či apatii. Emočně stabilní introvert.

Melancholik: vyznačuje se hlubokými prožitky a spíše smutným laděním, pesimismem a strachem z budoucnosti, život je pro něj často obtížný, usiluje o klid a nesnáší vypjaté situace, žije spíše vnitřně. Emočně labilní introvert.

Cholerik: je silně vzrušivý, má sklon k výbuchům hněvu a k agresi, těžko se ovládá a reaguje často impulzivně, nerozváženě, má sklon „prorážet hlavou zeď“, je netrpělivý, panovačný, vyžaduje často od jiných ústupky. Emočně labilní extrovert.

Snad jste se našli, a pokud si nesete jednu z těchto osobností, nemusíte se nesnášet. Lidi budou odcházet a zase přicházet, jen vy tady budete do konce. Mějte se rádi.

Nikola Baková, 9. B

Zkažená generace?

Mnoho lidí má naši generaci za tu nejhorší. Proto bych chtěla napsat, jak to vidím já. Z pohledu jak těch starších, tak mladších.

Já si jsem jistá, že žádná generace není zkažená. Dnešní děti dokážou ve velmi mladém věku programovat na počítači a vytvořit si někdy až neuvěřitelné názory na různé věci (v dobrém slova smyslu). Ovšem někteří starší lidé si to už nemyslí. Jsou odsuzováni za to, když vyjádří svůj názor nebo za cokoliv, co udělají. Vypadají potom jako nevychované děti. Nebo také ty, kterým se všechno přinese doslova až pod nos a mají všechno, na co si vzpomenou.

Ti nejmladší to mají nejtěžší

Jenže my se do téhle doby narodili. To, že oni zažili druhou světovou válku a poznali, co je to skutečný hlad, a my ne, za to nemůžeme. Ano, někteří mají ve svých desíti letech jeden z nejdražších mobilů, a někdo si hraje venku s míčem. Mám na mysli právě ty děti, na které generace starších nemají čas a nevěnují se jim. To, že za sebou netáhnou dřevěného koníka, neznamena, že jsou zkažení. Žijí ve světě, kde je nikdo z dospělých nedokáže pochopit. Myslím si, že nejmladší to má nejtěžší ze všech předchozích – a co víc, nikdo jim to neulehčí.

Využít možnosti

A jejich společenskou povinností je jim to ulehčit, nikoliv je kritizovat a lámat nad nimi hůl ještě před tím, než tato generace dostane šanci promluvit. Žijí v době, kdy je naprosto normální mít plnou lednici jídla a skříň přecpanou oblečením. Musí se přizpůsobit tomu, co mají k dispozici. Každý musel. Ano žiju v době, kdy se navzájem lidé odsuzují za to, jací jsou, jak vypadají, jaké mají chování a jaká

je jejich orientace. Nadšená z toho nejsem ani trochu. Ale narodila jsem se do této doby, v jaké jsem a musím v ní žít.

Takže ne, nemyslím si, že je naše generace zkažená. Máme možnosti, o kterých se našim rodičům mohlo jen zdát. A musíme je využít.

Berenika Malečková, 8. B

Zvláštní myšlenky

Tak vás někdy napadají zvláštní, až šílené myšlenky? Pár mých je tady:

Zeměkoule byla kdysi pro lidi vlastně Zeměplacka.

Je normální, když pes štěká a dělá haf haf. Proč nemůže být: Když pes hafá, dělá štek štek...

Proč se španělský ptáček nazývá španělským, když o tomto jídle Španělé nic neví a ani to není druh ptáka?

Jakou barvu má sklo a jakou chuť má voda?

Země je v podstatě sněžítko na stole mimozemšťana.

Když stojíme dva metry od zrcadla, stojíme vlastně čtyři metry od svého odrazu.

Pralidé možná nevěděli, jak se smát a jak brečet. Co když měli úsměv na tváři a byli smutní nebo jim tekly slzy a byli šťastní?

Můžeme pít pití, ale nemůžeme jídlit jídlo.

Co když je sen realita a realita sen?

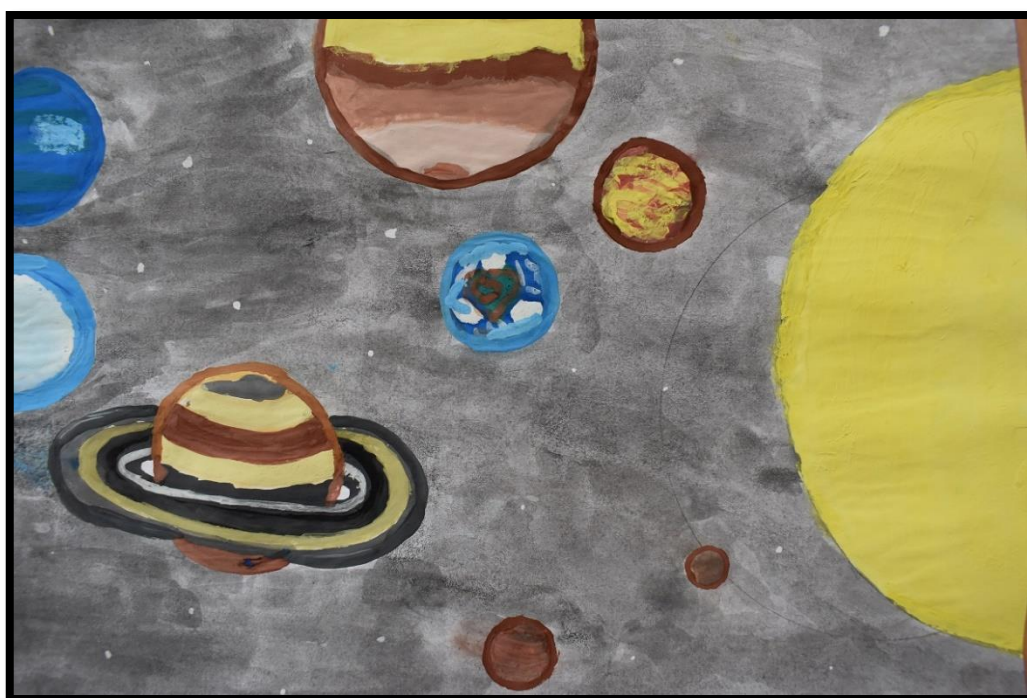
Stroj času lidé nejspíš nikdy nevynaleznou, protože kdyby ano, už by tu byl člověk z budoucnosti.

Co když někde v přírodě existuje úplně jiná barva, ale nedokážeme si ji představit, protože jsme ji nikdy neviděli?

Pokud se Země skládá ze 70% z vody a prozkoumali jsme něco okolo 10%, co bude v těch zbylých 60%?

Anna Axmannová, 8. B

Sen v zákoutí mysli

Michaela Křížková, 9. B

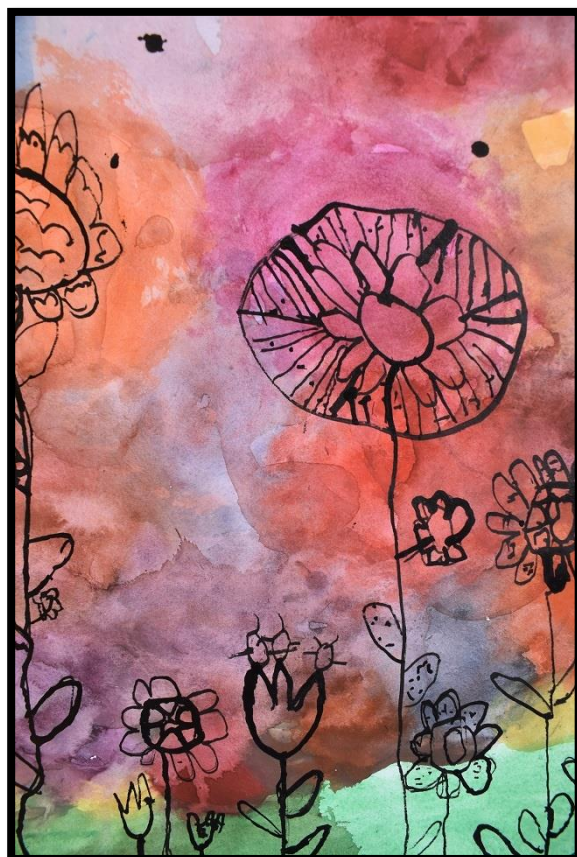
Velká kukadla pozorují tě,
tělo je z toho splašené,
strachu stuhly nezavlečené,
vše ztichlo, ale ty slyšíš hlasitě.
Najednou vnímat úkonem je těžkým,
nutí mne neuhnout těm velkým očím.

Nejde cítit stále zem,
nepřetržitelný pocitů lem.
Jako prolétat euforií,
vnímat stíny osudů,
vlastnit kufřík fantazií,
lehnout si v zběsilém proudu.

Malovat básně na tmavou zeď,
tam někde v hlubinách.
Celého dění uprostřed,
v zapadlých končinách.
Kde jsou vidět sny,
tam upadá naše vědomí.

Někde nahoře za obzorem,
kde slunce se loučí,
vzápětí měsíc střídá.
Tam se čas neplahočí
a zem se propadá.

Až budeš chtít klid,
tma vše zhostí,
budeš zase tu fikci bdít
a vše bude fuč vzápětí.

Naše škola, foceno 5. 5. 2021

Redakce